

Nummer 14	15. Juli 1919	68. Aargang

En Paasketale.

Af Præsident Charles W. Penrose.

Holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 20. April 1919.

(Fortsat fra Nr. 13.)

I Pagtens Bog findes der andre Vidnesbyrd vedrørende Jesu Kristi Opstandelse fra de døde, som jeg ikke faar Tid til at læse, men jeg vil henlede eders Tanker dertil.

Joseph Smith gav sit Vidnesbyrd vedrørende det herlige Syn og den herlige Aabenbaring, han i 14-Aars Alderen modtog fra Gud som Svar paa sin inderlige Bøn til ham om at blive vejledt af ham, og i dette himmelske Syn saa han baade Faderen og Sønnen, som talte til ham og tilkendegav deres Vilje for ham. De Sidste-Dages Hellige er alle velbekendte med Beretningen desangaaende. Søndagsskolens Børn har lært desangaaende, og Kirkens Medlemmer belæres derom i de forskellige kirkelige Organisationer. Vi er bekendte med, hvorledes Joseph Smith gik ud i en lille Skov i Nærheden af sin Faders Hus og nedbøjede sig for Herren og bad ham om at vise sig den rette Livets Vej. Han havde ingen Ro i sit Sind paa Grund af de forskellige hinanden modstridende Lærdomme, som paa den Tid var forkyndte af de religiøse Sekters Prædikanter ved de forskellige „Opvækkelsesmøder", de afholdt. Disse hinanden modstridende Lærdomme foruroligede hans Sind. Han havde imidlertid læst Apostelen Jakobs Ord: „Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gærne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham." (Jak. 1 : 5.) Og for at lære Sandheden at kende besluttede han sig til at henvende sig til Gud i ydmyg Bøn. Apostelen Jakobs Ord var ligesom Nøglen, hvorved det muliggjordes for ham at faa et Indblik i de Ting, som hører Guds

Rige til, og som er knyttede til levende Tro. I Overensstemmelse med de citerede Skriftord henvendte Joseph Smith sig i ydmyg Bøn til Gud, idet han af sit ganske Hjerte troede, at han vilde blive bønhørt og komme i Besiddelse af den Kundskab, han søgte. Og som Svar paa hans Bøn til Herren viste Faderen og Sønnen sig for ham i et himmelsk Syn i en Lyssøjle, klarere og herligere end Solens Lys, og Faderen sagde om Sønnen, Jesus Kristus, idet han pegede paa ham: „Denne er min elskelige Søn, hør ham!" Og Joseph hørte hans Ord. Han ikke alene saa ham, men han modtog Belæring fra ham, den Belæring, at han skulde ikke rette sig efter Sekternes forskellige, fra hinanden afvigende Lærdomme og Trosbekendelser, der ikke var Evangeliets sande Lære, men kun menneskelige Lærdomme. Med andre Ord: Ingen af disse forskellige Sekter var Kristi Kirke, idet de kun var organiserede af Mænd, og deres hinanden modstridende Lærdomme „vare en Vederstyggelighed for hans Aasyn." Joseph Smith skulde derimod henvende sig direkte til Gud for at lære Sandheden at kende, og det blev forjættet ham, at han skulde blive bekendt dermed.

Jeg vil fremdeles henlede eders Opmærksomhed paa Joseph Smiths Vidnesbyrd, specielt vedrørende Opstandelsen, der findes i det 76. Kapitel i Pagtens Bog. De herlige Aabenbarings-Ord, der findes i dette Kapitel, var givne til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i Febr. 1832. Vi læser i dette Kapitel, at Joseph Smith og Sidney Rigdon bad til Gud om at komme til en klar Forstaaelse af visse Ord, der findes i det 5. Kapitel af Johannes Evangelium, og som angaar de dødes Opstandelse, idet der siges, at alle skal komme frem af deres Grave, „de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse." Vi læser i det omtalte Kapitel i Pagtens Bog vedrørende Gud og vedrørende Jesu Kristi Herlighed hos Faderen, som den opstandne Livets Fyrste.

„Medens vi overvejede disse Ting, rørte Herren ved vore Forstands Øjne, og de bleve opladte, og Herrens Herlighed omskinnede os; og vi saa Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand og annammede af hans Fylde, og vi saa de hellige Engle og dem, som ere helliggjorte for hans Trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gøre de fra Evighed til Evighed. Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever; thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne. At ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Sønner og Døtre af Gud." (Pagt. Bog 76 : 19—24.)

Læs hele det 76. Kapitel i Pagtens Bog, thi Kapitlet indeholder de herligste Belærelser vedrørende Opstandelsen, der nogensinde har været trykte, og jeg vil ikke undtage nogen som helst Beretning eller noget som helst belærende Ord, der findes i det gamle eller det nye Testament. Det 76. Kapitel indeholder Guds aabenbarede Ord til os vedrørende Menneskeslægtens Fremtid i Henseende til de forskellige Tider, paa hvilke Menneskene skal opstaa, og de forskellige Herlighedsgrader,

idet nogle vil opstaa med et himmelskherligt eller celestialt Legeme, fordi de har adlydt celestiale Love, eller, med andre Ord, Kristi Evangelium. Andre vil opstaa med terrestriale Legemer og til terrestrial Herlighed, idet de ikke skred videre frem end at adlyde terrestriale Love, og vi er meddelte, at alle Ting i hele Universet bliver regerede ved Lov. Foruden de nævnte Herlighedsgrader gives der den endnu mindre Herlighedsgrad, nemlig den telestiale, for de, som ikke gør sig værdige til noget højere end dette. De, som omsider skal opnaa denne mindste Herlighedsgrad, er de Folk, som har været mellem de ugudelige og syndefulde her paa Jorden, og som skal lide Sorg og Græmmelse, paa Grund af deres Synder, indtil de bliver beredte til at modtage en telestial Herlighed, og hvis Legemer i Opstandelsen vil være herliggjorte med en telestial Herlighedsglans. De vil komme indtil denne mindste Herlighed, efter at de har lidt Straffen for deres Overtrædelser. Den højeste Herlighed eller den celestiale Herlighed, er sammenlignet med Solens Lysglans, den anden eller den terrestriale Herlighed med Maanens, og den tredje eller telestiale Herlighed med Stjernernes Lysglans, i Sammenligning dermed.

Dernæst er der nogle faa andre, som ved Dommen skal vende tilbage til deres eget Sted, fordi de ikke vilde modtage Sandheden, og de gaar bort til Mørket med Djævelen og hans Engle, og „hverken Enden derpaa, eller Stedet, eller deres Pine, ved noget Menneske", fordi det ikke er aabenbaret.

I et andet Kapitel i Pagtens Bog, nemlig i det 110., kan vi læse om, at Joseph Smith og Oliver Cowdery i Templet i Kirtland, Ohio, havde et Syn, ved hvilket de saa Jesus Kristus, den opstandne Livets Fyrste, som talte til dem. De bar Vidnesbyrd om dette deres Syn i følgende Ord:

„Sløret blev borttaget fra vort Sind, og vor Forstands Øjne bleve opladte. Vi saa Herren staa paa Talerstolens Brystværn foran os og under hans Fødder et fint lagt Gulv af ægte Guld i Farve lig Rav. Og hans Øjne vare som en Ildslue, hans Haar var hvidt som nyfalden Sne, hans Ansigt overgik Solen i Klarhed, og hans Røst var som store Vandes Brusen, ja Jehovas Røst, og han sagde: Jeg er den første og den sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslaget, og jeg er eders Talsmand hos Faderen osv." (Pagt. B. 110: 1—4.)

Jeg omtaler dette Vidnesbyrd af Joseph Smith og Oliver Cowdery, fordi disse Mænd er velkendte Personligheder, hvis Vidnesbyrd er blevne nedskrevne i Pagtens Bog. Og der er andre, som i disse de sidste Dage ved Syn har set Frelseren, idet deres aandelige Øjne har været opladte. De har beskuet hans Form og Udseende, og de er villige til at bære Vidnesbyrd derom til alle Mennesker.

De tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som er udsendte for at bære Vidnesbyrd om Jesus Kristus, eller som sender andre for at opbygge Guds Rige og fremme Herrens Værk, er specielle Vidner om ham. De bevidner, at de ved, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, Guds enbaarne Søn; de bevidner, at han døde for

at sone for Verdens Synder, og at, „som alle dø i Adam, saa skal ogsaa alle oprejses ved Jesus Kristus“, menende, saa skal ogsaa alle opstaa fra de døde og for den evige Guds Domstol gøre Regnskab for, hvad de har gjort, eller forsømt at gøre; og de ugudelige maa lide Straf, og maa betale den sidste „Hvid“, førend de kan blive befriede fra de genstridige Aanders Fængsel og paa Grund af deres Omvendelse erholde en Frelse, som svarer til deres aandelige Forfatning. Alle Menneskers Aander er i Guds Hænder, og kun nogle faa vil modtage den store Fordømmelse: „Vig bort fra mig, I forbandede, i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.“ De, til hvem disse Ord vil blive sagt, er kun faa, og de er Personer, som først har modtaget Sandheden og kendt Sandheden, og derefter er faldne fra. Vi læser i Hebræerbrevet:

„De, som een Gang ere blevne oplyste og have smagt den himmelske Gave og ere blevne delagtige i den Helligaand og have smagt Guds gode Ord og den kommende Verdens Kræfter, og som ere faldne fra, dem er det umuligt atter at forny til Omvendelse, da de igen korsfæste sig Guds Søn og stille ham til Spot.“ (Heb. 6 : 4—6.)

De, som saaledes sammenlignelsesvis korsfæster Guds Søn paa ny og udgyder uskyldigt Blod, „efter at have smagt den himmelske Gave“ og været „delagtiggjorte i den Helligaand“, idet de benægter Kristus, efter at det har været aabenbaret til dem, hvem han er, disse er de faa, som sammenlignelsesvis bliver udkastede i „den evige Ild“, eller i „det yderste Mørke“, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel.

Men hele Resten af den menneskelige Familie vil før eller senere blive forløst ved Kristi Forsonings Kraft, ved „Offerlammet uden Spot og Lyde“, thi Kristus „havde ingen Synd, og der blev ikke fundet Svig i hans Mund“, hvorfor Døden ingen Krav havde paa ham; men han led Døden for vore Synders Skyld. Han gav sit Liv frivilligt for at bringe Frelse til Menneskene, hvilken Kendsgerning, som Apostelen Peter siger, skal blive bevist og komme til Skue i rette Tid; og alle skal komme frem af deres Grave ved Kristi Opstandelses Kraft; thi han er „Opstandelsen og Livet“. Han var „den førstefødte af mange Brødre“, som vi læser i Skriften, den førstefødte blandt de mægtige i Aandernes Verden, som eksisterede forud for Jordens Skabelse. Han var Gud med Faderen. Han blev født her paa Jorden i „Tidernes Midte“, men før hans Komme til Jorden var han hos Faderen og den første i alle Ting. Ved ham og gennem ham og af ham var Guds vidunderlige Skabelser formede og satte i Orden. Han var ogsaa den „førstefødte af de døde“, den første, som opstod til evigt Liv og Herlighed, saa at han kunde staa foran i alle Ting, idet han som den hellige og syndfri var større end enhver anden af sine Brødre. Der er derfor skrevet om ham i Davids Salmer:

„Du elsker Retfærdighed og hader Ugudelighed; derfor har Gud, din Gud, salvet dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre.“ (Dav. Salm. 45 : 8.)

Kristus er den største af alle, som har levet her paa Jorden, hvilken kaldes den almægtige Guds Fodskammel. Han var hos Faderen i Begyndelsen, da Jorden var dannet, da Elementerne var bragte sammen fra deres kaotiske Tilstandsform for at udgøre organiserede Grundbestanddele i vor Klode. Kristus var i Forudtilværelsen den første blandt Aanderne, som var Guds Sønner. Han blev ikke besmittet af Synden i sit Jordeliv og er den eneste, som har levet her i Dødelighedens Verden uden Synd. Han var den største og mægtigste blandt Himlens Aander, og han døde paa Korset for, at vi kunde leve evigt.

Han vil forvist komme til Jorden igen, og Herrens Tjenere indenfor Kirken, Apostle og Ældster, gaar frem i Verden for at prædike Jesu Kristi Evangelium for Menneskene og forberede Verden for Kristi andet Komme, hvis de vil lytte til deres Røst. Flertallet af Menneskene vil ikke lytte til Herrens Tjeneres Ord, men Gud, den almægtige, har Midler i Beredskab, hvorved Menneskene kan opvækkes til Omvendelse.

De Begivenheder, som nu finder Sted, saasom Krigsbegivenheder, Oprør, Hærgninger ved pestagtige Sygdomme, Hungersnød og mange forskellige Plager, som hjemsøger Menneskene, er Begyndelsen af de Ting, som bringer stor Sorg over Menneskene i disse sidste Dage, og paa særlig Vis er de omfattende Fredsbestræbelser, der nu gør sig gældende i Verden, overordentlig vigtige forberedende Skridt, som gaar forud for Kristi andet Komme. Kristus vil, naar han kommer tilbage til Jorden for personlig at regere paa Jorden i et tusinde Aar, komme i majestætisk Herlighed som „Kongernes Konge og Herrernes Herre", og de, som ved Døden var aandelig forenede med ham, de, som modtog hans Ord og blev døbte til ham, ikke alene i Vand, men tillige derved, at de modtog Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, disse døde vil opstaa fra deres Grave og mødes med ham ved hans anden Tilkommelse. I Henseende til Opstandelsen er Kristus „Førstegrøden", og de døde, som tilhører ham, vil ved hans Tilkommelse opstaa til celestial Herlighed; og alle nulevende af Kirkens Medlemmer, som forbliver trofaste og forbereder sig til Kristi anden og herlige Tilkommelse, alle, som ved hans herlige Tilkommelse „have tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod", vil blive delagtiggjorte i det evige Liv og celestial Herlighed. Alle disse skal herliggøres med Kristus og være blandt dem, som omgiver Guds Trone. De andre døde vil opstaa senere.

Evangeliet vil blive prædiket for alle. Vidnesbyrdet om Kristus og Saliggørelsens Betingelser vil naa til alle enten i dette Liv eller i Aandernes Verden. Det er Kirkens Opgave at forkynde Evangeliet for Menneskene. Den Kirke, som bærer Frelserens Navn, og som er oprettet paa Jorden ved hans Autoritet og ved hans Magt, Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, paahviler dette Ansvar. Den samme Befaling er givet til Kirkens Ældster i vore Dage, som var givet til Apostlene fordum, idet der var sagt til disse: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt." (Mark. 16 : 15, 16.) Saadanne staar fordømte allerede, fordi de ikke vil modtage Sandheden, om kan bringe dem Frelse. Derfor kommer de nødvendigvis under For-

dømmelse og vil modtage den Straf, som svarer til deres Overtrædelse. Guds evige Retfærdighed vil gøre sig gældende og dernæst Guds Naade og Barmhjertighed, og alle Ting vil ske Fyldest i Overensstemmelse med den almægtige Guds Hensigter og de evige Retfærdigheds-Principper, hvorefter han regerer alle Ting.

Evangeliets Kraft.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Hvad er bedst, en ny Klædning eller en lappet Klædedragt? Alle ved det. Kristus benytter Sammenligningen i en af sine herlige evangeliske Forklaringer, idet han siger:

„Men ingen sætter en Lap af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Lappen river Klædebonnet itu, og der bliver et værre Hul. Man kommer heller ikke ny Vin paa gamle Læderflasker, thi saa sprænges Læderflaskerne, og Vinen spildes." (Math. 9 : 16, 17.)

Med denne ypperlige Sammenligning tydeliggør vor Frelser den vigtige Kendsgerning, at Evangeliet, han lærte, saavel i Henseende til de saakaldte mosaitiske Anordninger som i Henseende til menneskelige Læresystemer, var noget nyt, idet det var det evige Evangeliums Principper i deres Renhed og Fuldstændighed, som han forkyndte, og som han paa sin selvstændige og uafhængige Maade bekræftede. Det er sandt, at Evangeliet, han forkyndte, var ikke nyt i den Forstand, at han fremsatte Lærdomme, som aldrig havde været forkyndt før; thi Evangeliet er evigt, og hvad Menneskeslægten her paa Jorden angaar, var Evangeliet givet til Jorden gennem Herrens Aabenbaringer til vor fælles Stamfader, Adam. Vi læser paa Side 33 i „Den kostelige Perle":

„Men Gud har forkyndt vore Forfædre, at alle Mennesker maa omvende sig.

Og han kaldte paa vor Fader, Adam, ved sin egen Røst, sigende: Jeg er Gud; jeg skabte Verden og Menneskene, førend de vare til i Kødet.

Og han sagde ogsaa til ham: Dersom du vil vende dig til mig og lytte til min Røst, og tro og omvende dig fra alle dine Overtrædelser, og blive døbt i min enbaarne Søns Navn, han, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Kristus, det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn, da skal du annamme den Helligaands Gave; og du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvad som helst, du beder om, skal vorde dig givet." (Moses Bog i „Den kostelige Perle" 6 : 50—52.)

(Se en tidligere skrevet Artikel af Dr. Talmage, kaldet Evangeliets Ælde.)

Kristi Saliggørelses-Budskab var bittert og uophørligt modstaaet af Jøderne, som altid slog paa Lovens Bud, og skønt de stedse forkyndte, at Messias skulde komme, korsfæstede de ham dog, da han kom.

Halvomvendte Jøder prøvede at forlige det levende Evangelium med Lovens døde Bogstav, og hedenske Præster søgte senere at faa de kristne til at slutte sig til Hedningerne i deres Gudsdyrkelse, hvilket vilde have været en unaturlig Forening. At en slig Forening af Kristne og Hedninger og en Forfalskning af Religionen, der senere, som bekendt, fandt Sted, ikke kunde være af en evig Natur, var klart og indtryksfuldt fremsat i ovenstaaende Lignelse af Jesus Kristus. Evangeliet var nu atter i sin Fuldstændighed kommet til Menneskene som en ny Aabenbaring gennem ham, den forjættede Messias.

Forsøg paa at reformere det jødiske Samfundsliv, ved at knytte Evangeliets Principper direkte til Moselovens Anordninger, vilde være som at sætte en ny Lap paa et gammelt Klædebon, og Uoverensstemmelsen vilde snart vise sig. Moseloven, saakaldet, havde gjort sin Nytte, og kun dens Moralprincipper, der som evige Principper var nøje knyttede til Evangeliet, var Part af Evangeliets Lærdomme. Den „ny Vin", nemlig Evangeliets herlige Gaver og det evige Livs Gave, kunde ikke blive givet til Menneskene gennem Moselovens Anordninger. At forsøge paa at knytte Evangeliets Indhold til disse, vilde tilvisse være som at helde „ny Vin" paa gamle udslidte Læderflasker. Den opdragende Betydning, de jødiske Ceremonier havde haft, vilde tabe sig af Syne derved, og Kristendommen vilde blive forvrænget.

Moseloven, saakaldet, blev til Punkt og Prikke opfyldt af Jesus Kristus og overflødiggjort gennem Evangeliets Anordninger; men ikke „den mindste Tøddel eller Bogstav" af Loven, med Hensyn til de i samme stillede almindelige Retfærdighedsprincipper og moralske Krav, er ophævet gennem Evangeliet, idet ethvert Moralprincip og Livsprincip er knyttet til Jesu Kristi Evangelium.

Da den opstandne og herliggjorte Jesus Kristus viste sig for Nephis Folk paa denne vestlige Verdensdel (Amerika), erklærede han for dem, at Moselovens Anordninger var afskaffede, og alt var blevet nyt.

Nephiterne, der havde iagttaget Moselovens Forskrifter, blev forundrede og ønskede at modtage Forklaring fra Jesus Kristus angaaende Mose Lov, og han fremsatte Sandheden vedrørende Moseloven for dem i stor Tydelighed og bekræftede for dem sin „Guddommelighed" før sin Fødsel, som Jehovah, der havde givet Loven; og han bekræftede for Nephiterne sin „Menneskelighed", idet han havde levet her paa Jorden som fødeligt Menneske og gennem Døden havde fuldkommet Lovens Krav. Læg nøje Mærke til hans udtrykkelige Bekræftelse heraf, idet han siger:

„Se, jeg siger, at Loven, som blev given ved Moses, er fuldkommet.

Se, jeg er den, som gav Loven, og jeg er den, som gjorde Pagt med mit Folk Israel; derfor er Loven fuldkommet i mig, thi jeg er kommen for at fuldkomme Loven; derfor har den en Ende.

Se, jeg tilintetgør ikke Profetierne; thi saa mange, som ikke ere blevne opfyldte i mig, sandelig siger jeg eder, de skulle alle blive opfyldte.

Og fordi jeg sagde til eder, at det gamle er afskaffet, tilintetgør jeg ikke det, der er bleven talet angaaende tilkommende Ting.

Thi se, den Pagt, jeg har gjort med mit Folk, er ikkun for en Del opfyldt; men Loven, som blev given ved Moses, er fuldendt i mig". (3. Nephis Bog 15 : 4—8.)

Og saaledes i disse sidste Dage, da en Gengivelse af Evangeliet og en Genoprettelse af Jesu Kristi Kirke blev nødvendig paa Grund af den verdensomfattende Apostasi fra Kristi Evangelium, blev den ny Evangelie-Uddeling fra Himlen paabegyndt, uafhængig af sekterisk Kristendom og enhver Religion. Evangeliets Gengivelse var saaledes ikke en Reform af menneskelige Systemer, ikke „en ny Lap paa et gammelt Klædebon", men var et fuldkomment Hele, forbunden med guddommelig Autoritet.

Selv de bedste af menneskelige Systemer kan paa ingen Maade træde i Evangeliets Sted, og kan kun have en midlertidig Betydning.

At Kristi uforfalskede Evangelium ikke fandtes paa Jorden, da Joseph Smith i 14 Aars Alderen henvendte sig til Gud i ydmyg Bøn om at tilkendegive for ham, hvilket var det sande Evangelium, og at det derfor blev nødvendigt, at Gud gengav til os Evangeliet, fremgaar af følgende Aabenbaring vedrørende Menneskenes Afvigelse fra Evangeliet:

„Thi de ere afvegne fra mine Skikke, og have gjort min Pagt til intet; de søge ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men enhver vandrer paa sin egen Vej, og efter sin egen Guds Billede, hvis Billede er i Verdens Lignelse, og hvis Væsen er en Afguds Væsen, der vorder gammelt og skal forgaa i Babylon, ja Babylon den store, der skal falde." (Pagt. Bog 1 : 15, 16.)

Nogle af de, som har anmodet Missionærerne om at blive Medlemmer af Kirken, har ment, at de ikke behøvede at blive døbte, da de allerede var døbte i det Kirkesamfund, de forhen tilhørte, enten ved Bestænkelse, ved Overøselse, eller maaske ved Neddyppelse, i Henhold til, hvilket Samfund eller hvilken Sekt, de tilhørte, men de maatte naturligvis alle uden Undtagelse døbes netop paa den Maade, som Kristus har forordnet, og af en Mand, som havde guddommelig Autoritet til at udføre Daabsordinancen. Forskellen mellem uavtoriserede menneskelige Ceremonier og Evangeliets Ordinancer er fremsat i en guddommelig Aabenbaring vedrørende dette Spørgsmaal, som var givet til Kirken i April 1830, gennem Profeten Joseph Smith, „i Anledning af, at nogle, hvilke forud vare døbte, ønskede at forene sig med Kirken uden Gendaab." Vi læser:

„Se, jeg siger eder, at alle gamle Pagter har jeg heri ladet bortskaffe, og dette er en ny og en evig Pagt, ja den samme, som var fra Begyndelsen af. — Om derfor et Menneske blev døbt hundrede Gange, nytter det ham dog intet; thi I kunne ikke indgaa ad den snevre Port ved Mose Lov, ej heller ved eders døde Gerninger. — Thi det er for eders døde Gerningers Skyld, at jeg har ladet denne sidste Pagt og denne Kirke blive oprettet for mig, ligesom i fordums Dage. — Gaar derfor ind ad Porten, som jeg har befalet, og søger ikke at raadføre eders Gud. Amen. (Pagt. Bog 22. Kap.)

Vidnesbyrd vedrørende Helbredelsens Gave.

I »Millennial Star« for den 29. Maj læste jeg en Dag et Vidnesbyrd om, hvorledes Menneskene kan erholde Helbredelse ved at rette sig efter det os af Herren givne „Visdomsord", der fremsætter for Kirkens Medlemmer nogle meget vigtige Sundhedsregler til Belærelse for de Hellige. Det Vidnesbyrd, jeg hentyder til, er givet af Ældste James Gunn McKay, der for Tiden præsiderer over Londons Konference. Han beretter, at en Herre i London en Dag sagde til ham: „Jeg lider meget af Gigt over mine Lænder; kender De noget Middel mod denne Sygdom?" Ja, svarede McKay, efterlev Visdomsordet, der er de Sidste-Dages Helliges Recept for at bevare et godt Helbred og modarbejde Sygdomssymptomer. Hermed menes, at De maa afholde Dem fra at bruge Tobak og alle spirituøse Drikke, samt Kaffe og The." Den gigtplagede Herre svarede: „Jeg vil give Deres Raad en Prøve i to Uger; og om jeg finder, at det gør mig noget godt, vil jeg give Dem et Pund Sterling, ca. 19 Kr., til et eller andet velgørende Øjemed." Broder McKay svarede fortroligt smilende nævnte Herre, at om det var hans oprigtige Mening, at han vilde holde sig denne Guds Befaling efterrettelig, kunde han lige saa vel give ham Pengene straks. Manden rystede med Hovedet og humpede derpaa ud af Døren." En kort Tid efter denne Samtale mødte Broder McKay den samme Herre, der udtalte sig med disse Ord: Værs'go! Modtag de Penge, jeg lovede Dem, da jeg nu føler mig meget bedre, og jeg tror, at om jeg havde efterlevet Visdomsordet helt nøjagtigt, jeg da vilde have været fuldstændig rask nu!"

Medens jeg læste dette ypperlige Vidnesbyrd, fyldtes mit Sind med en inderlig Glæde og Taknemmelighed til Gud for, hvad jeg selv havde erfaret i Henseende til Visdomsordets Ypperlighed og, hvad Helbredelsens kostelige Gave var betinget af, og Vidnesbyrdet bragte mig til at overveje mange behagelige Minder fra Missionslivet, saa vel som mine Erfaringer og Oplevelser i Præstedømmets Tjeneste i Zions Land; og jeg blev paavirket til at nedskrive enkelte af disse.

Det staar saaledes med stor Klarhed i min Erindring de mange Gange, som jeg sammen med en anden af Kirkens Ældster er bleven kaldet til Søskendes Hjem for at salve en eller anden af Familien, der var syg. Dette var saaledes Tilfældet for mange Aar tilbage, da den farlige Sygdom Difteritis grasserede stærkt blandt Børnene, og Tyfusfeberen blandt de voksne i vort Bjerghjem. Disse Sygdomme, skønt de, som bekendt, er meget smitsomme, forhindrede os dog ikke fra at gaa ind til de lidende, men vi gik i Tro og Tillid til Herren, at han vilde beskytte os, samt velsigne dem, vi administrerede Salvelsens hellige Ordinance til. Herren hørte vore Bønner i Forbindelse med den hellige Handling, idet de syge i de allerfleste Tilfælde blev helbredede og modtog Legemsstyrke gennem vor Administration; i Særdeleshed var dette Tilfældet, hvor Søskende efterlevede Visdomsordet.

I den Tid, jeg har virket i Herrens Tjeneste ude i Verden, saa

vel her i Danmark som i Norge, har min Erfaring været meget rig i Henseende til, at Helbredelsens Gave bliver tildelt alle dem, som efterlever Visdomsordet; men at nævne alle Tilfælde her, tillader Pladsen ikke, og jeg vil derfor kun hentyde til nogle enkelte af dem.

I Aaret 1880 vandrede jeg tilligemed et Par lokale Missionærer omkring i Nordøst-Sjælland for at forkynde Evangeliets Ord, hvor vi blandt mange andre døbte en ung Kvinde, en Krøbling, der gik ved Hjælp af en Krykke og en Kæp. Efter at hun havde underkastet sig Daabens hellige Ordinance, bad hun om at blive salvet, idet hun havde Tro paa derved at genvinde sin Førlighed. Dette hendes Ønske blev opfyldt, og vor Udførelse af denne evangeliske Ordinance havde til Følge, at den unge Kvinde kort efter lagde Krykken væk og lidt senere ogsaa Kæppen, og hun bevægede sig efter den Tid ganske naturligt fra Sted til Sted. Den samme Søster kom omsider til at rejse til Zions Land, hvor hun indgik Ægteskab med en svensk Broder og blev Moder til tolv Børn.

Ved en anden Lejlighed blev i Byen Blovstrød, i samme Missionsdistrikt, en af vore Venner, en stor, kraftig Mand, ved Navn Petersen, der ofte besøgte Møderne i nævnte By, meget syg af Tyfusfeber, og efter at han var opgivet af tre Læger som uhelbredelig, bad han en derboende Søster i Menigheden om at sende mig til ham, naar jeg kom til Byen. Ledet ved Herrens Aand faldt min Vej netop til denne By, hvor jeg straks blev meddelt, at Hr. Petersen var meget syg og ønskede at tale med mig. Jeg begav mig med det samme til vor Vens Sygeleje, og hans lidende Udseende staar endnu klart for mit Blik; hans ellers saa kraftige Legeme var meget afmagret og var, som man siger, kun Skind og Ben. Med et bedende Blik i sine Øjne sagde han disse Ord, som jeg aldrig kan glemme: „Hr. Christiansen, De ser min Stilling; Lægerne kan ikke hjælpe mig, men tre af dem har opgivet mig til Døden. Jeg er ikke Medlem af de Sidste-Dages Helliges Menighed, vedblev han, men mange Gange har jeg lyttet til Deres og de andre Missionærers Tale, og jeg ved, De er en bemyndiget Herrens Tjener; og om De vil salve mig og bede for mig, da ved jeg, at jeg vil komme mig fra min Sygdom." Mit Hjerte blev meget rørt ved at se og høre den stakkels Mand, hvorfor jeg sagde til ham: Hr. Petersen, om, hvad De ytrer, er Deres Tro og Overbevisning, da ske det Dem ifølge Deres Tro! Jeg vil her bemærke, at hans Hustru paa dette Tidspunkt var meget vantro, idet hun sagde, at hun ikke troede paa Gud eller et andet Liv efter dette, hvorfor hun ogsaa opholdt sig ude i Køkkenet, medens jeg salvede hendes Mand og i al Ydmyghed bad Herren spare hans Liv og helbrede ham. Efter at have udført Salvelsens Ordinance, fortsatte jeg min Vandring til Fods til København, ca. $3^1/_2$ dansk Mil. Efter et lille Ophold i Hovedstaden paa et Par Dage vandrede jeg den samme Vej tilbage for at besøge min syge Ven, men hvor overrasket blev jeg ikke, da jeg saa den forhen saa syge Mand komme mig i Møde midt i Byen, iført en Overfrakke, da det var tidligt paa Foraaret, og Luften var noget kold. Med Glæde og Taknemmelighed til Gud meddelte han mig, at efter at jeg havde salvet ham, følte han sig fuld-

stændig fri for Sygdommen, men manglede de legemlige Kræfter efter det lange tærende Sygeleje. Senere havde jeg den store Glæde at døbe min Ven i en lille Sø, beliggende i den smukke Frederiksborg Skov. Kort efter solgte han sin lille Ejendom, og tilligemed sin Hustru rejste han til Salt Lake City, hvor hans Hustru blev døbt, og hvor de har boet i 34 Aar. Broder Petersen er afgaaet ved Døden under mit nuværende Ophold i Missionen.

Ved en vis Lejlighed kom en ung Missionær og jeg selv ind til en Familie, hvor vi tidligere havde været venligt modtagne. Manden var ved denne Lejlighed ikke tilstede, men var rejst hen til en Naboby, og hans Kone var ene hjemme. Da vi traadte ind i Stuen, saa jeg straks, at Konen var plaget af de onde Magter, idet hendes Udseende var helt forandret. Hendes Haar hang ned ad Nakken i uredt Tilstand, og hun saa helt vild ud af sine Øjne, medens hun tiltalte os i et lignende Sprog som det, der omtales i Apostlenes Gerninger, hvor der berettes om, at en Pige, der havde en Spaadomsaand, fulgte efter Brødrene og raabte: „Disse Mennesker ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde eder Saliggørelsens Vej." Men Paulus, der forstod, under hvilken Aands Paavirkning Pigen var, sagde til Aanden: „Jeg byder dig i Jesu Kristi Navn at fare ud af hende." Og den foer ud i den samme Stund." (Ap. Gj. 16 : 17, 18.)

Den Kone, jeg nævnede, benyttede en noget lignende Udtalelse og fortalte os, at hun vilde gaa baade her og der og skaffe os Steder, hvor vi kunde afholde Møder, da hun vidste, hvem vi var; og hun kom med flere andre lignende Udtalelser. Imidlertid gik hun ud i Køkkenet, hvor hun opholdt sig en lille Stund. Jeg henvendte mig da til den unge Missionær og sagde til ham, at Konen var besat af en ond Magt. Vi forenede os derpaa i Bøn til Herren om, at den Aand, som Konen besad, maatte forlade hende. En lille Stund efter kom hun ind og var da et helt andet Menneske, aldeles normal. Saaledes blev vor ydmyge Bøn hørt af Herren. Hun bespiste os derpaa med det bedste, som Huset formaaede at give os, hvorfor vi efterlod vor Velsignelse og forlod hende.

Ved en anden Lejlighed blev vi overfaldet midt paa Natten af en Sværm store Bønderkarle, der havde lagt deres Plan om at mishandle os. Banden var forsynet med tykke Kæppe og stillede sig op i Geledder langs Vejen, og vi maatte gaa Spidsrod mellem dem. Medens vi vandrede Arm i Arm hen ad Vejen, opsendte jeg en stille Bøn til Gud og bad ham om at beskytte os mod disse slette Mennesker, der havde til Hensigt at lægge Haand paa os. Herren hørte vor Bøn og bevarede os, saa deres Plan aldeles mislykkedes. Det kom senere til min Kundskab, at en af Deltagerne havde udtalt sig om, at det var umuligt for dem at ramme os med deres Kæppe og Stene, som de kastede efter os.

En af de unge lokale Brødre, der virkede sammen med mig som Missionær, havde en meget tung Udtale, idet han stammede slemt, men formedelst Tro og Bøn gav Herren ham en naturlig Udtale.

En ældre Broder ved Navn Frank, der henlaa paa Hospitalet i Randers og var omtrent helt blind, besøgte jeg tilligemed en anden

Ældste fra Zion. Vi havde ingen gunstig Lejlighed til at salve ham, men bad en stille Bøn for ham, og han blev helbredet. Jeg har selv hørt Broder Frank bære Vidnesbyrd om det skete i et skandinavisk Møde i Elsinora, Utah, hvor han har sit Hjem.

En anden Broder, der boede i Nærheden af Ordrup, laa meget syg, da en ung Missionær og jeg selv kom for at besøge ham og hans Familie. Han bad os at salve ham, og efter at vi havde udført den hellige Handling, stod han straks op og nød et godt Maaltid tillige med os; og da vi forlod Huset, fulgte han os et Stykke paa Vej gennem den smukke Skov. — O herlige Minder, hvorledes kan de glemmes?

Et andet Tilfælde, som jeg vil nævne, er angaaende en lille Dreng, ca. 7 Aar gammel, hvis Forældre var kommen fra Sverrig, hvor Manden, der havde været Forretningsmand, var gaaet fallit, og Familien boede nu paa et lille Kvistværelse i Saxogade i København, under meget smaa Kaar. Den lille Dreng, hvis Navn var Thorvald, var smuk i Udseende og havde et pænt krøllet Haar, men var en Krøbling og kunde ikke gaa paa sine Ben; ej heller kunde han løfte eller benytte den ene Arm; men ved Hjælp af den anden Arm var han i Stand til at skubbe sig omkring i det lille Værelse. To Søstre i Menigheden, der boede paa samme Opgang, og som havde gjort Familiens Bekendtskab, omtalte til hans Forældre i den lille Drengs Paahør de syges Helbredelse ved Salvelse og Bøn. Den lille Thorvalds smaa Øren havde opfanget mere af Samtalen, end nogen anede, og han bad sin Fader, der ikke tilhørte Kirken, om at sende Bud efter „Mormonpræsten", der skulde komme og salve ham med Olie og bede til Gud for ham, og da vilde han blive rask. Jeg præsiderede den Gang over Københavns Konference, og Drengens Fader henvendte sig til mig to forskellige Gange med Anmodning om at komme ud og salve hans lille Dreng, der stadigt forlangte det. Jeg selv og en gammel Broder Olsen, der var en Ældste i Kirken, gik da en Aften ud til Familien, hvor den lille Dreng sad paa Gulvet med sit krogede Ben og den ene Arm hængende ned. Med bedende Blikke saa han op til mig og Broder Olsen, medens jeg talte til hans Forældre angaaende Præstedømmets Myndighed, ved hvilken vi administrerede Salvelsens Ordinance, og jeg forklarede for dem, hvorledes Præstedømmet var gengivet ved Engles Sendelse til Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery, og at jeg følte mig forvisset om, at Herren vilde helbrede den lille Dreng, men at det ikke vilde blive til deres egen Velsignelse, dersom de ikke selv adlød Evangeliet. Vi salvede imidlertid Thorvald, og nogle faa Dage efter fik jeg Meddelelse om, at han kunde løfte den daarlige Arm, hvilket han ikke tidligere havde gjort, og en kort Tid derefter gik lille Thorvald paa sine Ben. Trods dette store Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og frelsende Kraft, som de saaledes havde modtaget, sluttede de sig dog senere til Katolikerne, og maaske særligt, fordi der var Udsigt for dem til derved at modtage timelig Hjælp. Dette Helbredelses-Tilfælde minder mig om Herrens Ord i Pagtens Bog, hvor det hedder:

„Og den, der begærer Tegn, skal se Tegn, men ikke til Frelse. Saaledes siger jeg eder, der findes dem blandt eder, der begærer Tegn, og der har været saadanne fra Begyndelsen af; men ser, Troen kommer ikke formedelst Tegn, men Tegn følger dem, der tro. Ja, Tegn kommer ved Tro, ikke ved Menneskers Vilje, eller efter deres Behag, men efter Guds Vilje." (Pagt. Bog 63 : 7—10)

Det var ikke Forældrenes Tro, der kom den lille Dreng til Hjælp, men det var nærmest Barnets egen urokkelige Tro, samt Ældsternes Tro, der udførte den hellige Handling.

Men hvor skal jeg stanse min Beskrivelse af disse herlige Sandheder, som Gud i sin Naade har gjort mig delagtig i; thi Erindringens store Mark udvider sig mere og mere paa dette Omraade.

Foran mig ligger 3 Billeder. Det ene er en Familie med 3 Børn, to Piger og en Dreng. Førend Familien blev døbt og indlemmet i Kirken, blev Drengen, der var 9 Aar gammel, haardt angrebet af Faaresyge i Halsen. Han blev efter eget Ønske salvet af Ældsterne og var rask den følgende Dag. Senere blev han efter eget Ønske og med sine Forældres Tilladelse døbt og indlemmet i Kirken, og atter senere fulgte hans Forældre og unge Søster hans gode Eksempel, og Familien er alle trofaste Sidste-Dages Hellige.

Det andet Billede, som ligger foran mig, er en ældre Søster med en lille Dreng paa sit Skød. Drengen, der tilhører en nær Slægtning, var meget syg, og vor Søsters Hjerte var rørt over den lille Drengs Tilstand. Hun anmodede derfor os Ældster om at bede til Herren, at han maatte blive helbredet; og Herren hørte vor Bøn og sparede hans Liv.

Det tredie Billede er en Moder, der sidder i Græsset og leger med sin lille søde Dreng, som hun er meget lykkelig over. Det lille Menneske var paa en Maade dømt til Tilintetgørelse, før han kom til Verden, grundet paa, at Moderen var svag og led af en tærende Sygdom, som foraarsagede, at hun henvendte sig til en Læge, der gav hende et Raad, der stred imod Guds Bud og imod hendes Samvittighed og Tro. Den stakkels Søster, der havde modtaget saa daarlig en Opmuntring fra Lægen, var paa Grund af sit svage Legeme haardt prøvet, og hun skrev til mig og ønskede at vide min Mening angaaende det Raad, som Lægen havde givet hende. Jeg besvarede straks hendes Brev og fraraadede hende paa det bestemteste at følge Lægens Raad, men raadede hende derimod til at søge Kraft fra Herren i ydmyg Bøn samt henvende sig til Ældsterne og blive salvet ifølge Herrens Ord. Vor Søster, der havde fuld Tillid til Præstedømmet og ønskede kun at gøre Herrens Vilje, fulgte mit Raad, og Herren velsignede hende storligen derfor, sammen med sin Mand, idet Herren skænkede dem en velskabt og legemssund Søn.

Jeg vil sluttelig omtale en legemssvag Kvindes Helbredelse i Forbindelse med Daaben. I Aaret 1886 døbte jeg en Kvinde, der var lam i den ene Side. Daaben blev udført midt om Vinteren i Kristianiafjord, hvor Isen paa den Tid var meget tyk. Den syge Kvinde førtes

til Døbestedet, hvor Handlingen skulde foregaa, ved at hun gik mellem sin kødelige Broder og mig. Jeg døbte hende i det iskolde Vand, og efter Daaben, da hun havde skiftet de vaade Klæder og begav sig paa Tilbagevejen, behøvede hun til vor Overraskelse og store Glæde ingen Hjælp, men gik ved sin egen Hjælp i Forvejen til sit Hjem. Den følgende Dag modtog jeg et Besøg af hendes Mand, som ikke var Medlem af Kirken, der udtalte disse Ord: „Hr. Christiansen, jeg vil kun sige dem, at Mormonernes Gud er en god Gud." Han er det tilvisse!

De foranførte Tildragelser er kun nogle faa af mange lignende, som Gud i sin Naade har tilladt mig at beskue, og idet jeg nævner dem her i „Skandinaviens Stjerne", er det ikke med den Tanke eller Ønske, at jeg i mindste Maade vil tage nogen Ære til mig selv, da jeg i alle Henseender erkender, at jeg kun er et svagt og ufuldkomment Menneske, og jeg giver derfor al Ære til den almægtige Gud og vor Frelser, i hvis høje og hellige Navn jeg har administreret Evangeliets hellige Ordinancer, som en af hans bemyndigede Tjenere. Hvorledes kan jeg eller andre, der har lignende og maaske endnu større Vidnesbyrd at give end disse, jeg har givet, tvivle paa Guds Tilværelse eller paa „Mormonismens" Ægthed? I Pagtens Bog læser vi:

„Derfor siger jeg igen til eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som tror paa eders Ord og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Helligaand; og disse Tegn skulle følge dem, der tro. I mit Navn skulle de gøre mange underfulde Gerninger; I mit Navn skulle de kaste ud Djævle; I mit Navn skulle de helbrede de syge; I mit Navn skulle de aabne de blindes Øjne og oplade de døves Øren; og den stummes Tunge skal tale. Men den Befaling giver jeg dem, at de ikke maa rose sig af dette, eller tale derom for Verden; thi disse Ting gives til eders Gavn og Salighed." (Pagt. Bog 84 : 64—73.)

Om mine Vidnesbyrd kan tjene de adspredte og ensomme Søskende her i Missionen til nogen Trøst og Bestyrkelse i den Tro, vi har annammet, da er mit Ønske opfyldt; og jeg bevidner i al Troværdighed, at, hvad jeg har skrevet, er Sandhed. Enhver, som vil gøre Guds Vilje, skal lære Sandheden at kende; thi Kristus siger: „Dersom nogen vil gøre hans Villie, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv." (Joh. 7 : 7.)

Lad mig her tilføje, at jeg har prøvet Lærdommen og ved, at den er af Gud, thi jeg har erfaret hans Kraft og set de lovede Tegn.

Hans J. Christiansen.

— „Min Sjæl fryder sig i Hjertets Sang, ja de retfærdiges Sang er som en Bøn til mig, og den skal bønhøres med Velsignelse paa deres Hoveder." (Pagt. Bog 25 : 12.)

Foraarskonferencen i Trondhjem.

(Fortsat fra Nr. 13.)

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Nu Fryd mit Hjerte finder", og Bøn af Præsident Plowman. Sangen: „Er Gud for os", blev derpaa sungen. Præsident Nøkleby var den første Taler. Han omtalte Nødvendigheden af, at Kirkens Medlemmer vaager over at holde Herrens Befalinger, saa at vi i Sandhed kan kaldes Sidste-Dages Hellige. Han omtalte fremdeles Nødvendigheden af, at de Hellige søger at komme i Besiddelse af evangelisk Kundskab ved at studere de hellige Skrifter og modtage Undervisning gennem Herrens udsendte Tjenere og alle, som var indsatte som Lærere i Menigheden. Efter Afsyngelse af Sangen: „Se paa Zion, Herrens Værk", talte Præsident Plowman vedrørende Evangeliets Gengivelse. Han omtalte flere Profetier, som Joseph Smith havde ytret, og af hvilke mange allerede var opfyldte. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom", og Taksigelse af Broder Alf Illguth.

Grensmødet Mandag Aften den 7. April.

Mødet aabnedes med, at Forsamlingen afsang: „Fra Himlens høje Hvælv", og Bøn af Broder Ole Sommervold. Derpaa blev Sangen: „O Helligaand", sungen.

Den kvindelige Hjælpeforenings Præsidentinde, Petra Røkke, gav Rapport over Foreningens Virksomhed i de sidste 6 Maaneder, og Broder Nils Hagen rapporterede Ungdomsforeningens Arbejde og fremholdt denne Forenings ideelle Bestræbelser.

Præsident Nøkleby fremsatte dernæst Forslag om, at Broder Nils Hagen paa Grund af, at han skulde bortrejse, blev løst som Grensforstander og ligeledes som Præsident for Ungdomsforeningen, med Tilkendegivelse af Menighedens Tak for det nidkære Arbejde, han havde udført. Præsident Nøkleby blev foreslaaet som Grensforstander, og Broder Johannes Haugan som Præsident over Ungdomsforeningen, med Søstrene Legertha Kristiansen og Marit Ingdahl som hans Raadgivere. De forskellige Brødre og Søstre, der virkede i de forskellige kirkelige Foreninger, blev dernæst foreslaaede til Opholdelse af de Hellige i de respektive Stillinger, de indtog. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Til Afveksling blev Sangen: „Jorden med sit Blomsterflor", sungen. Præsident Plowman udtalte Haabet om, at de Brødre og Søstre, der stod som Ledere indenfor de forskellige Foreninger, vilde trofast fortsætte at virke for Forfremmelsen af de ædle Formaal, som disse Foreninger havde. Han omtalte Brigham Youngs og Pionerernes grundlæggende Arbejder til Kirkens Gavn i timelig og aandelig Henseende. Sluttelig nedbad han Herrens Velsignelse over de Hellige. Grensmødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Kom Hellige, fremad og frygter ej!" og Taksigelse af Broder Johannes Haugan.

Festmødet Tirsdag Aften, Kl. 8,30.

Under Ungdomsforeningens Ledelse blev der Tirsdag Aften afholdt et Festmøde for Kirkens Medlemmer og indbudte Venner. Der blev udført et godt Program, hvorefter der blev afholdt Fællesspisning ved veldækkede Borde. Resten af Aftenen tilbragtes med forskellige Lege og selskabelig Samtale.

Johannes Haugan,
Skriver ved Konferencen.

Uddrag af et Brev fra Konferencesekretær Clara Hjørnevik.

Kære Brødre!

..... Her i Bergen havde vi i Pinsen udmærket gode Møder — i Sandhed en herlig Pinsefest. Mange Folk var til Møderne, og Guds Aand var udgydt i rig Grad over os.... Den 6. Juni blev unge Ældste Øivind Bjørndal, der var en stor Hjælp til Kirken i Henseende til at spille ved Møderne, og lille John Emil Fosse, knap 4 Aar gammel, begravet fra vort Lokale, og de fik en smuk Begravelse. Lokalet var nydeligt dekoreret med Flag og Grønt og Flor samt Planter, og begge Kister var overdækket med de herligste Blomster. Præsident Oluf K. Karlsen samt Broder Fosse og Totland udtalte mange trøstende Ord til de efterlevende Forældre og Søskende, samt opmuntrede os alle til at staa trofaste i Evangeliet. Sangkoret sang flere stemningsfulde Sange. Ved Graven holdtes en kort Tale, som mange udenforstaaende havde Anledning til at høre, og som maaske en Gang vil bære Frugt.

Deres Søster i Pagten
Clara Hjørnevik.

Dødsfald.

Broder Lars Peter Madsen, født den 20. April 1848 i Todbjerg, Randers Amt, Jylland, og døbt den 10. Marts 1913, afgik ved Døden den 10. April 1919 i Aarhus. Begravelsen foregik fra Kapellet paa Aarhus Kirkegaard den 17. April. Konferencepræsident F. F. Samuelsen talte ved Baaren og mindede de efterladte om den Trøst, som Evangeliet giver os. Han opsendte en Bøn ved Graven.

— Johan Østlund, født i Sverrig den 24. Juli 1835, døde den 21. Juni 1919. Broder Østlund blev døbt den 14. Oktober 1916.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).